

SEDEF BETİL • Kısa Karanlıklar

SEDEF BETİL 1945'te Ankara'da doğdu. 1966'da Arnavutköy Amerikan Koleji'nden, 1971'de Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nin Grafik Bölümü'nden mezun oldu. Grafik, iç dekorasyon ve renk danışmanlığı yaptı. 1994'ten beri yoğun olarak sosyal sorumluluk projelerinde çalışmaktadır.

İletişim Yayınları 2171 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 354

ISBN-13: 978-975-05-1775-4

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Necdet Deniz Duygulu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEDEF BETİL

Kısa Karanlıklar

*Jale Parla ve Murat Gülsoy'a
bu gizemli yolu bana açtıkları için
teşekkür ederim.*

İÇİNDEKİLER

"Şen Beach"te Bir Gün.....	9
Öyle Bir Sabah.....	15
Siyah Kutu.....	19
Cenaze.....	23
Apartman Yöneticisi Suphi Bey.....	29
Acı Portakal Suyu.....	37
Yaz Günü Bir Pazar.....	43
Son Durakta Bir Gün.....	49
Naftalinli Hatıralar.....	55
Karar.....	61
Sevgili Nükhet,.....	67
Bir Akşam.....	71
Kış Güneşinde Küçülmüş Bir Adam.....	75
İki Kadın.....	79
2. Perde, Son Sahne.....	85
İçimden "Ay" mı Geçti?.....	91
Dülgerbalığından.....	95

“Şen Beach”te Bir Gün

Burası Şen Beach; “beach” İngilizce sahil/plaj demek, “bi-iç” diye okunuyor. Şen ise Türkçe ve eğlenceli gibi bir şey demek ve de aynen şen, diye okunur. Neden yarısı İngilizce yarısı Türkçe, bilmiyorum. Evimizin olduğu site de deniz kenarında ama annem burayı seviyor, herhalde şen olduğu için, haftanın bir çok günü buradayız, hele cumartesi pazar, başka hiç bir yere gidemeyiz. Tahammülü yokmuş hafta sonu kalabalığına, öyle diyor. Eskiden hafta sonları genelde babamın arkadaşının teknesiyle gezerdik. Selim amcamın da benim yaşında oğlu var, Sarp. Devamlı denize atlardık, sonra yine tekneye çıkıp yine yine atlardık. Sonra büyüklerden biri bağıınca biraz durulurduk. Geçen yaz ilk bağıran hep annemdi, “Kes şunu Mert Can, atlama Mert Can, yeter yeme Mert Can.” Bütün yaz hep bana bağırdı. Yazın sonunda da annemle babam ayrıldılar. Bu kış, beşinci sınıfta, ben Sarp’la ders aralarında hiç oynamadım. Kız kardeşim, Nazlı arkadaşlarıyla oynuyor, o küçük altı yaşında.

Burada sıkılıyorum. İpad bile sıkıyor adamı. Şezlongda yat yat, sıkıcı. Hava sıcak. Zaten ben turuncu şezlongların oldu-

ğu bölümde oturmak istiyorum, orada hep rüzgâr var, dövme-
meliler var. Annem bej şezlongda yatınca yanık teni daha gü-
zel gözüküyormuş onun için buradayız. Dün gece çok kız-
dım ona. Evde olacağım dedi ama sonra bir telefon geldi, he-
men süslendi, arabaya atladığı gibi gitti. Nazlı'yla hazırlanır-
ken onu seyrettik, mutlu olunca izin verir. Ben mutsuzdum
ama görmedi. Sonra ben de ona kızdım. En sevdiği çakma-
ğı salonda bırakmış, cebime attım, fark edene kadar uzun za-
man geçer. Yanımda yatıyor, tüm bedeni pırıl pırıl parlıyor,
sırtını da bana yağlattı. Saçları şapkasına saklı, gözleri de göz-
lüklerine. Elinde yeni telefonu... Tırnakları bu kadar uzun
olunca nasıl yazıyor? Geçenlerde sordum, bana baktı, sonra
cevap vermeden yazmaya döndü. Bu sabah hep yazıyor, tele-
fonu bırakmadan bekliyor, sonra parmakları hızla cevap ve-
riyor. Yazarken nedense çikletini çiğnemiyor. Üst üste uzattı-
ğı bacakları hızlı hızlı hareket ediyor, titriyormuş gibi. Önce
müzikten sandım ama baktım temposu başka. Bu bacak hare-
ketleri yazdığıyla aynı tempoda... Siyah bikinisini giymiş, de-
mek birazdan önemli kişiler gelecek. Bari Tayfun Abi gelse,
annemi güldürüyor. Girişi, buradan çok rahat görebiliyoruz.
Biz havuza bakıyoruz, deniz arkamızda. Nazlı, deniz kenar-
ında kovası küreğiyle oynuyor, tabii dadısı da. Dadısı Türk-
çe bilmez, galiba Estonyalı, orası çok uzak bir ülke, İngilizce-
si onun için anlaşılmaz. Örneğin “beach” için doğrusu “biic”
ya, o “biç” der. Nazlı onun İngilizcesini konuşuyor. Anlamak
zor oluyor yani. iPad'imi bara bırakmam gerek, şarjı bitti.

Bar taburesine çıktım, mayomun cebinden annemin çak-
mağını çıkarttım, barmene verdim. Şaşırdı ama cebine attı,
bana da bir Ice Tea açtı, önüme iterek, hemen soğuk soğuk
içtim. Hazır gelmişken bir sucuklu tost bir de çikolatalı don-
durma aldım. Nasıl olsa hesap açık. Hesap açık, her şey be-
dava demek, ye iç, ye iç fark etmez. Bardan dönerken etrafa
da bakarım, zaman geçer.

Turuncu bölüm. Müzik bu bölümde daha güçlü çalar. Yalnız kulaklarında vurmaz müzik, bedeninin içinde bir yerde de, karnına yakın, çok kuvvetli vurur. Bakalım dövmelilerden saçı tokalı kız bu gün gelmiş mi? Uzun saçlı kızlar var, saçlarından bir tutam tutuyorlar üç parmaklarıyla döndürüyorlar, döndürüyorlar aşağıya doğru, sonra o tutamı bırakıp başka bir tutam alıyorlar. Veya saçlarını sağdan sola, soldan sağa atıyorlar. Neden hep saçlarıyla oynuyorlar? Babam da yok, kime sorsam. Sonra bu kızlar erkeklere başka, birbirlerine başka bakıyorlar. Zannedersem ayırmışlar; kız bakışı, erkek bakışı olarak. Çok başarılılar, nasıl da çabuk değiştiriyorlar. Annemin de Nazlı'yla bana bakışı farklı ama bu kızlarinkine benzemiyor. Annemin erkeklere bakışı da hep aynı değil. Tufan Abi'ye baktığı gibi babama hiç bakmadı, ben hiç öyle baktığımı hatırlamıyorum. Kadınlara ait bir özellik olmalı. Dövmeli kızların memeleri de anneminkiler gibi değil, yuvarlak, popoları da. Masa tenisi topuyla basket topu arasında her boyutta toplar. Herhalde onun için büyük erkekler kızları seviyor, hep top peşinde koşarsız ya. Kızların dövmeleri genellikle memelerinin arasında, kuşlar, çiçekler veya okunmaz yazılar. Kol veya ayak bilekleri de olabiliyor. Erkeklerinki ise kol ve sırtta, bunlar benim anladığım şekiller pek değil, anlaşılması zor, belki yakından baksam anlarım. Anneme dövme istiyorum, dedim kahkahalarla gülmeye başladı, o da yetmedi önüne gelene anlattı. Ben ona gülüyor muyum, anlatıyor muyum ki? Geçen gün boş bir turuncu şezlong buldum, dövmelilerin aralarına oturdum, ama sonra kalabalık oldular yer kalmadı. "Haydi ufaklık yaylan, ananın yanına," dediler. Önce duymadım gibi yaptım, sonra iri biri koltuklarımdan tuttu, şezlongdan kaldırıp havuzun kenarına bıraktı. Beni kaldırdığına göre bayağı güçlü biri. Yerime saçı kuru kafa mandallı bir kız oturdu arkamdan gülere, güneşte yeşil yeşil parlıyordu tokasının gözleri. Kurukafa da gülüyordu.